

Pustnicul

Mihai Eminescu

Sala-mbrăcată cu-atlas alb ca neaua,
Cusut cu foi și roze vișinii,
Și ceruită strălucea podeaua
Ca și-aurită sub lumini vii -
Lumini de-o ceară ca zahărul - o steauă,
Diamant topit pe-oricare din făclii.
Argint e-n sală și de raze nins
E aerul pătruns de mari oglinzi.

Copile dulci ca îngerii - virgine -
Prin sală trec purtând cununi de flori;
Ah! vorba înger scapă pe oricine
De lungi descrieri, dulce cititori -
Astfel acum ea mă scăpă pe mine
Să zugrăvesc terestrele comori,
Acele dulci, frumoase, june-scule
Cu minți deșerte și cu inimi nule.

La ce-aș descrie gingașa cochetă,
Ce-abia trecută de-optsprezece ani,
Priviri trimite, timide, șirete,
Când unui tont, ce o privea avan,
Când unui ghiuj, cu mintea căpiată,
Urât ș-avar, sinistru și pleșcan,
Sau unui general cu talia naltă,
Strigău și prost ca și un bou de baltă?

Să cânt cum seamănă de rău, impulsul
În corp de înger, sufletul diform?
Ironiei lui Byron să-i simt pulsul,
Ori autorului ce-a scris Marion de Lorme?
Să descriu nopți romantice? - Avulsul
Ce apele plângând le-aruncă - adorm
Chiar îngerii - și în azur muiate
Curg stele de-aur dulci și-mprăstiate?

Și să descos dar inima femeii
Suspinsă-n nopți albastre, plin de amor?
Ah, a ei patimi au firea scânteii:
În clipa ce le naște ele mor;
Închideți ochii, căci păzească zeii
L-a lor lucire să te uiți cu dor:
Abisuri sunt în suflet. Pe o clipă

Pasiunea li lumin-a lor risipă.

La ce excursiuni? – Ce nu sunt oare
Unde v-au dus, în sala cea de bal,
Pe înflorite, dulci și moi covoare,
Unde mii flori mirosul lor exal;
Sub a perdelei umbră scutitoare,
Ce de trădarea mândrului cristal
Al marilor oglinzi te scapă sigur,
Când vrei s-observi cum grupe se configur.

Deci după o perdea! Pe-o moale sofă
Alene șede un înger de copil.
În păru-i negru-o roșie garoafă,
În ochi albaștri plutitori ș-agil
Și haina de-albă, strălucită stofă
Cuprinde-un mijloc mlădiat-gentil,
Ce lin se-ndoaie parc-ar sta să culce
Sub evantaliu-i ce plutește dulce.

Un înger, da! aripa doar se cade
Pe a ei umeri albi ca neaua, goi,
Spre-a fi un îngerăș precum se cade.
Ș-apoi ce bine-i ca s-o credeți voi!
Cine-ar ghici vreodată cum că șede
Un demon crud în suflet de noroi?
Cu vorba înger însă eu săracul
Mă voi scuti de a descrie – pe dracul.